

Arrest

nr. 71 968 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. BRIJS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U bent afkomstig uit Kosovo Polje. U bent traditioneel gehuwd met T.K.(...) (O.V. X). Toen u naar school ging, werd u onderweg door Albanese jongeren geslagen. Ze verweten u dat u naar een Servische school ging. Voor de oorlog in Kosovo werkte u als handelaar op een markt. U woonde in Pristina. Tijdens de oorlog werd u door Servische militairen gedwongen om dode lichamen van Albanezen op te ruimen. Toen u hoorde dat de Serviërs u uit de weg wilden ruimen, vluchtte u naar uw schoonvader in Obilic. Na

enkele weken keerde u terug naar uw huis in Pristina. In Pristina kreeg u bezoek van vier leden van het Kosovaarse Bevrijdingsleger (UCK). U werd door hen ondervraagd over uw activiteiten voor de Serviërs. Men eiste van u dat u met hen meekwam. U werd met de dood bedreigd. Uw partner viel flauw. Uiteindelijk werd u achtergelaten en werd er u gevraagd te vertrekken. U keerde terug naar Obilic. U vernam er van burens dat uw schoonvader vermoord was teruggevonden. Na een verblijf van zeven dagen in Obilic vielen Albanezen bij Roma-gezinnen binnen. U verhuisde daarop naar Urosevac. U leefde er van uw spaargeld. Omdat u nood had aan insuline, ging uw partner regelmatig bedelen. Door uw diabetes kreeg u een hartinfarct. Omdat uw levensomstandigheden moeilijk waren, keerde u terug naar uw vader in Kosovo Polje. In Kosovo werden behalve u ook uw partner en uw kinderen niet met rust gelaten door Albanezen. Ze werden regelmatig beschimpt en bedreigd. Uw kinderen werden op school lastiggevalen door Albanese en Ashkali leerlingen. Van de Ashkali uit de buurt mochten jullie geen Romani spreken. Ook in Kosovo Polje kwamen Albanezen te weten wat u tijdens de oorlog voor de Serviërs gedaan. U werd er gezocht. In september 2009 vertrok u naar Macedonië om te kijken of u er kon wonen en werken. Onmiddellijk keerde u terug naar Kosovo, omdat u zag dat de Roma in Macedonië ook niet goed woonden. Een tweetal maanden voor uw vertrek naar België werd uw zoon S.(...) op de terugweg van een winkel door een Albanees geduwd. Hij viel en brak zijn arm. De politie kwam ter plaatse en nam uw zoon mee naar het ziekenhuis. Omwille van alle problemen besloot u Kosovo te verlaten. U vertrok samen met uw gezin en uw ouders, F.H.(...) en N.H.(...) (O.V.6.552.828), uw broer Fa.H.(...) (O.V.6.552.838) en diens gezin, naar België. Op 30 december 2009 heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een UNMIK-identiteitskaart (d.d. 2 juni 2008), een Kosovaars paspoort (d.d. 9 augustus 2008), vijf UNMIK-geboorteaktes van uw kinderen (d.d. 26 mei 2008), een attest van de Roma-organisatie PREBK (d.d. 18 november 2009), een medisch verslag in verband met uw hospitalisatie in Roeselare van 29 november 2010 tot 1 december 2010, d.d. 1 december 2010, en een medisch verslag betreffende een consultatie op de dienst "spoedgevallen" in het ziekenhuis van Roeselare in verband met de medische problemen van uw zoon S.(...), d.d. 15 januari 2010.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toe kennen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u, hoewel u recente documenten neerlegde voor u en uw partner die aantonen dat jullie wel degelijk afkomstig zijn uit Kosovo, met name uw UNMIK-identiteitskaart, uitgegeven op 2 juni 2008, en uw Kosovaars paspoort, uitgegeven op 9 augustus 2008, een UNMIK-identiteitskaart van uw echtgenote, uitgegeven op 1 augustus 2008, en een Kosovaars paspoort van uw echtgenote, uitgegeven op 19 september 2008, niet aannemelijk gemaakt heeft de jaren voor uw asielaanvraag onafgebroken in Kosovo gewoond te hebben. Uit de door u neergelegde documenten kan immers geenszins afgeleid worden dat jullie tijdens en/of na het gewapende conflict effectief nog in Kosovo zouden verbleven hebben. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat uw registratie in Kosovo pas vanaf 2008 dateert, het jaar dat u een UNMIK-identiteitskaart verkreeg. Noch u, noch uw echtgenote, stonden immers in oktober 2007 op de kieslijsten van Kosovo Polje geregistreerd. Op de kieslijst staat nochtans iedereen die in het bevolkingsregister opgenomen werd en die voldoet om te stemmen. Dat er aan jullie permanent verblijf in Kosovo niet meteen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat u voor geen enkele van uw zes kinderen, geboren tussen 1994 en 2005, een geloofwaardig identiteitsbewijs kan neerleggen. De enige documenten die u voor vijf van uw kinderen neerlegde ter staving van hun identiteit en afkomst zijn UNMIK-geboorteaktes. Voor uw dochter I.H.(...) heeft u zelfs geen enkel document. U stelde deze verloren te zijn geraakt (CGVS, p. 6). Aan deze door u neergelegde geboorteaktes van jullie kinderen kan evenwel geen enkele bewijswaarde worden gehecht. Uit onderzoek op het Commissariaat-generaal blijkt dat deze documenten – op de persoonlijke gegevens na – volledig dezelfde inhoud hebben als de geboorteakte neergelegd door uw moeder N.H.(...). Uit een onderzoek naar de echtheid van haar geboorteakte (toegevoegd aan uw administratieve dossier) blijkt dat het niet voldoet aan een aantal formele en inhoudelijke vereisten en/of kenmerken van een authentieke UNMIK-geboorteakte. Ook de door u neergelegde geboorteaktes van uw kinderen bevatten gelijkaardige gebreken. Er staat immers op alle vijf geboorteaktes "Place and date of registretion" in plaats van "Place and date of registration". Verder staat op alle documenten Fushë Kosovë verkeerd gespeld als "Fushë Kosovë". In de stempel op de geboorteaktes ontbreken de diakritische tekens in het Albanees en het Servisch. Gezien er aan deze geboorteaktes geen authenticiteitswaarde gehecht kan worden, komt de geloofwaardigheid van uw permanent verblijf in Kosovo ernstig op de helling te staan.

Hierdoor is het voor mij onmogelijk om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie. Overigens kunnen de door jullie neergelegde identiteitsdocumenten enkel jullie registratie in Kosovo bewijzen. Ze tonen echter geenszins jullie daadwerkelijk verblijf in Kosovo in de loop van 2008 en 2009 aan. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan jullie continu verblijf in Kosovo sinds de oorlog, wordt eveneens de geloofwaardigheid van al de door u aangehaalde problemen die u sinds de oorlog in Kosovo tot uw vertrek uit Kosovo in 2009 ondervonden zou hebben – zo zou u onder andere zijn gevisieerd door Albanezen en Ashkali omdat u tijdens de oorlog de Serviërs geholpen heeft, uw partner en kinderen werden voortdurend gediscrimineerd en uitgescholden en de hand/arm van uw zoon S.(...) zou een maand voor jullie vertrek zijn gebroken waardoor hij in een ziekenhuis terecht kwam (CGVS, p.12-18) –, fundamenteel ondergraven.

Deze bevinding wordt bovendien bevestigd door de informatie van het Commissariaat-generaal. Waar u beweerde dat u voortdurend door Albanezen en Ashkali werd bedreigd, blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie echter dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Zelfs al kon er geloof gehecht worden aan de door u geschetste problemen in Kosovo, quod non, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in geval van concrete problemen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de aanwezige autoriteiten. U stelde na het laatste incident met uw zoon een klacht te hebben ingediend bij de politie. Uw klacht werd genoteerd en de politie bracht uw zoon naar het ziekenhuis voor verzorging. Hieruit blijkt dan ook geenszins een onwil van de politie om op te treden. Het uitblijven van onmiddellijk resultaat kan evenwel aan meerdere oorzaken te wijten zijn, zoals het feit dat de dader(s) niet kunnen worden geïdentificeerd, gebrek aan bewijs, het stellen van onderzoeksdaden, enz. (CGVS, p. 15-17) en wijst niet meteen op een onwil vanwege de Kosovaarse politie om uw klacht te behandelen. Van uw andere problemen maakte u geen melding bij de politie. Uw motivatie om geen klacht in te dienen – u durfde dit niet te doen omdat u bang was en omdat Roma niemand hebben (CGVS, p. 17) – kan niet als afdoende uitleg worden weerhouden. Het is immers de taak van de autoriteiten om u, indien nodig, bescherming te bieden en een onderzoek te voeren. De autoriteiten kunnen evenwel niet optreden indien ze niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Nochtans kan internationale bescherming slechts ingeroepen worden wanneer in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Betreffende het attest van de Roma-organisatie PREBK, waarin onder andere wordt gemeld dat u tijdens de oorlog in Kosovo problemen met Albanezen en Serviërs kende, dient er te worden opgemerkt dat dit attest een gesolliciteerd karakter vertoont. Overigens is het merkwaardig dat in het document wordt gesproken over een vernieling van een familiewoning. U maakte geen enkel gewag van dit feit. Bovendien spreekt men met betrekking tot dit incident duidelijk over een vrouw/meisje, die hierdoor alleen met weeskinderen moest wonen. Hierover zweeg u in alle talen. Aan de inhoud van dit document kan dan ook niet het minste geloof worden gehecht. Hoe dan ook blijkt uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal dat de veiligheidssituatie voor RAE, ook van degenen die met de Serviërs zouden samengewerkt hebben, sinds het einde van de oorlog in Kosovo drastisch gewijzigd is.

Het attest valt dan ook geenszins te rijmen met de beschikbare informatie. Wat betreft het medische verslag van een opname in het ziekenhuis in Roeselare van uw zoon S.(...) op 15 januari 2010, kan opgemerkt worden dat uit niets blijkt naar aanleiding waarvan hij geopereerd moest worden. Wat betreft uw gezondheidsproblemen die u staakt aan de hand van een medisch attest – u lijdt onder andere aan diabetes en overgewicht – dient tot slot te worden gewezen op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat chronisch zieken, zoals diabetici die afhankelijk zijn van insuline, kosteloos terecht kunnen in overheidsziekenhuizen in Kosovo. Medische problemen op zich houden overigens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Ook in het kader van de asielaanvragen van uw broers, A.H.(...) en Fa.H.(...), en van uw ouders, F.H.(...) en N.H.(...) heb ik een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2. Verzoekende partij stelt dat de verwerende partij twijfelt aan het onafgebroken verblijf van verzoeker in Kosovo na het conflict en niet aan diens afkomst.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor verklaard heeft dat hij stelt dat hij in Kosovo woonde in verschillende steden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat uit de beschikbare documentatie in het administratief dossier (CEDOCA antwoorddocument 2009-069) blijkt dat er vanaf september 2006 in Kosovo een *Civil Registration Campaign* plaats had ten voordele van Roma, Ashkali en Egyptenaren (hierna: RAE) zodat de gemeentelijke registratie van de meeste personen uit deze gemeenschappen tegen 2009 verwezenlijkt was. Het is dan ook aannemelijk dat verzoeker en zijn familie pas in 2008 geregistreerd werd.

De Raad stelt vast dat de partijen niet betwisten dat de situatie van verzoekers getoetst moet worden ten aanzien van Kosovo, daar verzoeker er geregistreerd is, ook al wordt zijn voortdurend verblijf in Kosovo sinds zijn geboorte door de verwerende partij in vraag gesteld.

2.3. Wat de geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten en de veiligheidssituatie voor RAE betreft, stelt de bestreden beslissing: *“(…)Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan jullie continu verblijf in Kosovo sinds de oorlog, wordt eveneens de geloofwaardigheid van al de door u aangehaalde problemen die u sinds de oorlog in Kosovo tot uw vertrek uit Kosovo in 2009 ondervonden zou hebben – zo zou u onder andere zijn gevisieerd door Albanezen en Ashkali omdat u tijdens de oorlog de Serviërs geholpen heeft, uw partner en kinderen werden voortdurend gediscrimineerd en uitgescholden en de*

hand/arm van uw zoon S.(...) zou een maand voor jullie vertrek zijn gebroken waardoor hij in een ziekenhuis terecht kwam (CGVS, p.12-18) –, fundamenteel ondergraven.(...)"

De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote met betrekking tot de beschuldiging van samenwerking met de Serviërs in 1999, dat een kernelement van het asielrelaas uitmaakt, niet overeenstemmen. Zijn echtgenote stelt dat een Albanees drie a vier dagen voor hun vertrek aan haar echtgenoot zei: *"(...)Deze hebben u opgemerkt dat u met een ander lijken opnam naar de traktor en begroef.(...)"* Verzoekster vervolgt: *"(...)Ze hebben hem geroepen naar de moskee en zeiden dat hij zijn broers moest meenemen weg uit Kosovo, omdat ze hem daar niet graag hebben.(...)"* (gehoor echtgenote p. 11). Verzoeker spreekt van een Ashkali die hem vertelt dat de Albanezen wisten dat hij teruggekeerd was naar Kosovo Polje (hierna: KP). Ze waren achter hem komen zoeken in de moskee zochten hem omwille van de bovenvermelde feiten die plaats hadden in Pristina. Verzoeker stelt dat vervolgens een Ashkali in alle vertrouwen in de moskee het voormelde aan verzoeker zei: *"Neem uw broers, uw en hun gezin en uw ouders en ga weg."* (gehoor, p. 16).

Dit laatste kan moeilijk als een bedreiging aan de moskee beschouwd worden, maar een advies in vertrouwen voor de veiligheid van verzoeker, waarbij een Ashkali in vertrouwen zijn bezorgdheid uit.

De door verzoeker en zijn familieleden geuite feiten van vervolging overtuigen niet.

De bestreden beslissing stelt: *"(...)Deze bevinding wordt bovendien bevestigd door de informatie van het Commissariaat-generaal. Waar u beweerde dat u voortdurend door Albanezen en Ashkali werd bedreigd, blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie echter dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.*

Zelfs al kon er geloof gehecht worden aan de door u geschetste problemen in Kosovo, quod non, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in geval van concrete problemen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de aanwezige autoriteiten. U stelde na het laatste incident met uw zoon een klacht te hebben ingediend bij de politie. Uw klacht werd genoteerd en de politie bracht uw zoon naar het ziekenhuis voor verzorging. Hieruit blijkt dan ook geenszins een onwil van de politie om op te treden. Het uitblijven van onmiddellijk resultaat kan evenwel aan meerdere oorzaken te wijten zijn, zoals het feit dat de dader(s) niet kunnen worden geïdentificeerd, gebrek aan bewijs, het stellen van onderzoeksdaden, enz. (CGVS, p. 15-17) en wijst niet meteen op een onwil vanwege de Kosovaarse politie om uw klacht te behandelen. Van uw andere problemen maakte u geen melding bij de politie. Uw motivatie om geen klacht in te dienen – u durfde dit niet te doen omdat u bang was en omdat Roma niemand hebben (CGVS, p. 17) – kan niet als afdoende uitleg worden weerhouden. Het is immers de taak van de autoriteiten om u, indien nodig, bescherming te bieden en een onderzoek te voeren. De autoriteiten kunnen evenwel niet optreden indien ze niet op de hoogte worden gebracht van criminele feiten. Nochtans kan internationale bescherming slechts ingeroepen worden wanneer in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Eulex en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-

generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten(...)"

De Raad stelt vast dat het administratief dossier een nota bevat "Kosovo, Veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid voor Roma, Ashkali en Egyptenaren" van 14 maart 2011 die stelt dat er binnen de regio Pristina met inbegrip van KP geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten gemeld werden waarvan Roma het doelwit waren (p. 8). In de voetnoot 18 is er sprake van de talrijke bronnen die dit ondersteunen, en die onder meer dateren van september 2009, mei en juni 2010 en onder meer gebaseerd zijn op de ervaringen van de plaatselijke Roma-vertegenwoordigers. Verzoeker en zijn broers situeren de in het verzoekschrift aangehaalde incidenten in december 2009.

Verzoeker heeft een getuigschrift neergelegd van F.G.(...) waarin gesteld wordt dat verzoeker en zijn familie tot 1984 in Pristina woonden. Dat zij op dat ogenblik problemen hadden met hun burens omdat twee Albanezen bij hun tuin gedood werden door de Servische politie in 1984. Dat hun huis in Pristina vernietigd werd en zij er niet naar kunnen terugkeren omdat hun burens dit niet zouden aanvaarden. Dat zij vervolgens van 1984 tot 2009 in KP woonden. De neergelegde foto's zijn van bovenvermeld huis.

Deze interpretatie van het onduidelijke getuigschrift werd ter zitting door verzoekende partij bevestigd.

De Raad wees er ter zitting op dat deze feiten dateren van 1984 en voorheen niet aangehaald werden.

De Raad meent dat deze feiten uit 1984 die plaats hadden in Pristina geen bewijs zijn van verzoekers moeilijkheden in 2009 in KP en is geen bewijs van hun huidige hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) of dat zij in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet ten aanzien van Kosovo.

Het verzoek van de ondertekenaar van het getuigschrift om verzoekers in België als vluchteling te erkennen is ook geen bewijs in dit verband. Dit geldt ook voor het getuigschrift met betrekking tot de verdwijning van het familielid A.H.(...) op 24 maart 1999.

Dit geldt ook voor de neergelegde identiteitsdocumenten die alleen de identiteit van verzoeker en zijn kinderen bewijzen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat zowel hij als zijn broers, melding maakt van de genaamde F.H.(...), Roma vertegenwoordiger, die hen hulp bood. Zijn broers hadden ook hulp gezocht bij de politie, maar werden afgewimpeld. Hun verklaringen lopen over de hele lijn gelijk: concrete en verschillende problemen met Albanezen en Ashkali, die ze echter niet aan elkaar vertellen en de uiteindelijke aanleiding voor hun vertrek (bedreiging aan de moskee) (verzoekschrift, p. 13).

Aannemelijk is dat zeer ernstige incidenten dan ook aan CEDOCA medegedeeld zou zijn onder meer door de plaatselijke Roma-vertegenwoordigers indien zij werkelijk plaats gehad zouden hebben.

Het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot de geloofwaardigheid van de bovenvermelde aangehaalde feiten vindt steun in het administratief dossier..

Wat de actualiteit van de vrees betreft is aannemelijk zoals de bestreden beslissing stelt dat: "(...)de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld." en in overeenstemming is met artikel 48/5, §2 tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt: "Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft(...)"

Het door verzoeker neergelegde artikel van Human Rights Watch van 19 juli 2010 "Blood and Justice in Kosovo" relateert de doeltreffendheid van EULEX en de gerechtelijke instanties in Kosovo en de effectieve gerechtelijke vervolging van politiek gemotiveerde misdrijven en van de aanvallen op minderheden in Kosovo in 1999 en maart 2004. Dit is echter geen bewijs dat de in Kosovo aanwezige

lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder Kosovo Police, EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force) geen redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen. Dat dit wel het geval is blijkt onder meer uit het vertrouwen dat minderheden hebben in het bijzonder in Kosovo Police zoals vermeld in de documentatie opgenomen in het administratief dossier "Kosovo, *Veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid voor Roma, Ashkali en Egyptenaren*" dd. 14 maart 2011 (p. 21) en die gebaseerd op de informatie van een netwerk van informanten ter plaatse.

Verzoeker citeert enkele arresten van de Raad. Daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, wijst de Raad er op dat zij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Verzoeker kan de schending van het voormelde arresten niet dienstig aanvoeren.

De Raad stelt ook vast dat de geciteerde *Position paper* van UNHCR dd. Juni 2006 inmiddels vervangen is door een *Position paper* van 9 november 2009 die "*benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld*" zoals gesteld in de bestreden beslissing. Deze *Position paper* stelt ook dat bepaalde groepen, onder meer de Roma ongeacht hun woonplaats in Kosovo, een bijzonder risico lopen voor vervolging en ernstige schade, met inbegrip van cumulatieve discriminatoire handelingen (III, p. 17).

Wat de socio-economische situatie van Roma stelt de bestreden beslissing: "(...)Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.(...)"

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zoals andere Roma marginale niet officiële jobs uitoefende, maar er blijkt niet uit dat in de moeilijke economische context van Kosovo dat dit in zijne hoofde als een vervolging dient beschouwd te worden in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier en de voorgelegde UNMIK identiteitskaarten blijkt onder meer dat verzoeker in Kosovo officieel geregistreerd was in de burgerlijke stand.

Wat de toegang tot medische zorgen of tot geneesmiddelen betreft wijst de Raad er op dat verzoeker voor de beoordeling van zijn eventuele medische problemen een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: "(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)".

Uit de informatie in het administratief dossier "Kosovo, Situatie van Roma, Ashkali en Egyptenaren in de gemeente Fushë Kosovë/Kosovo Polje, dd. 25 oktober 2010 (p. 18), bestaat er geen discriminatie bij het verkrijgen van medische zorg.

Daar waar verzoeker verwijst naar een rapport van Amnesty International van september 2010 dat pleit voor het stopzetten aan de gedwongen terugkeer van leden van minderheden naar Kosovo, onder meer Roma, is het door verzoeker geciteerd rapport van Human Rights Watch van 27 oktober 2010 genuanceerder waar het in zijn aanbevelingen aan de Westerse landen vraagt tijdelijk een moratorium op gedwongen terugkeer toe te passen in afwachting van het verwezenlijken van meer duurzame onthaalvoorwaarden onder meer door het verlenen van de nodige fondsen voor bijstand bij gedwongen terugkeer (p. 75). Dit bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet.

Evenmin blijkt dit uit de vermelding in het verzoekschrift dat verzoeker, met kinderen (onder meer onderwijs en verzorging), zijn leven nu hier heropbouwt.

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift een aantal uittreksels uit algemene mensenrechten rapporten. Hij verwijst naar andere rapporten die echter niet neergelegd worden en derhalve geen deel uitmaken van het rechtsplegingsdossier. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker heeft zijn vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag niet aannemelijk gemaakt en evenmin aannemelijk gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS